

Regeringens proposition

2000/01:6

Avtal om visst kostnadsansvar för insatser enligt lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade

Prop.
2000/01:6

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den den 14 september 2000

Göran Persson

Ingela Thalén
(Socialdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att kommunerna ges möjlighet att träffa avtal om nytt eller i vissa fall bibehållet kostnadsansvar för insatser enligt 9 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS, i en annan kommun än hemkommunen för en enskild person som genom insatser enligt 9 § 8 eller 9 blivit folkbokförd i den andra kommunen. Sådana avtal får träffas med en annan kommun än hemkommunen eller en enskild vårdgivare i en annan kommun. Tillägget görs i syfte att underlätta för enskilda, t.ex. personer som har en ovanlig diagnos eller som har komplicerade funktionshinder, att få tillgång till anpassade boendelösningar och särskild kompetens som det kan vara svårt att tillhandahålla i små kommuner. Tillägget ger också möjlighet för kommuner med ett litet befolkningsunderlag att samverka om bl.a. gemensamma gruppboendestäder för att kunna erbjuda fler boendelalternativ än vad som annars varit fallet.

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Förslag till lag om ändring i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade	4
3	Ärendet och dess beredning	5
4	Bakgrund	5
5	Avtal mellan kommuner	6
6	Ekonomiska konsekvenser	10
Bilaga 1	Utdrag ur Ds 1999:72 om kostnadsutjämning	12
Bilaga 2	Förteckning över remissinstanser	13
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 14 september 2000	14

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2000/01:6

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1993:387) Prop. 2000/01:6
om stöd och service till vissa
funktionshindrade

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade skall införas en ny paragraf, 17a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 a §

Utan hinder av 16 § första stycket får en kommun om synnerliga skäl föreligger träffa avtal om kostnadsansvar för insatser enligt 9 § för en enskild som genom insats enligt 9 § 8 eller 9 inte längre är eller inte kommer att vara bosatt i kommunen. Sådant avtal får träffas med en annan kommun eller med en enskild vårdgivare i en annan kommun.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2001.

Våren 1999 gav regeringen en arbetsgrupp i uppdrag att utforma förslag till ett statsbidrag för utjämning mellan kommuner av kostnader för verksamhet enligt lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS). Arbetsgruppen har bestått av företrädare från Regeringskansliet, Socialstyrelsen, Statskontoret och Svenska Kommunförbundet. I november 1999 överlämnade arbetsgruppen promemorian Förslag till utjämning mellan kommuner av kostnader för LSS-verksamhet (Ds 1999:72). I promemorian föreslås att kommunerna skall ges en utvidgad rätt att få träffa avtal om kostnadsansvar för personer som efter den 1 januari 1996 flyttat till annan kommun för att ta del av LSS-verksamhet där (*bilaga 1*). Promemorian har remissbehandlats. En remissammanställning i ärendet finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi1999/4579) och en förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 2*.

I propositionen om vissa kommunalekonomiska frågor (prop. 1999/2000:115) föreslog regeringen att ett statsbidrag införs för kommuner med höga kostnader för verksamhet enligt LSS. För särskilt dyra insatser enligt LSS föreslogs därutöver att ett extra statsbidrag införs. Riksdagen beslutar senare i höst om förslaget. Statsbidragen finansieras genom medel från utgiftsområde 25, anslaget Generella statsbidrag till kommuner och landsting samt Bidrag för särskilda insatser i vissa kommuner och landsting. I propositionen aviserade regeringen dessutom ett förslag om utvidgad rätt att träffa avtal om kostnadsansvar för personer som genom insatser enligt 9 § 8 eller 9 LSS är eller kommer att bli folkbokförda i annan kommun.

Svenska Kommunförbundet har inkommit med en skrivelse till Socialdepartementet (dnr S1999/1520/ST) angående placeringskommunens ansvar när barn och ungdomar placerats i familjehem eller bostad med särskild service i en annan kommun med stöd av LSS eller socialtjänstlagen (1980:620).

4 Bakgrund

Nuvarande utjämningsystem för kommuner och landsting baseras på förslag från beredningen för statsbidrag och utjämning i kommunsektorn i betänkandet Utjämning av kostnader och intäkter i kommuner och landsting (SOU 1994:144). Förslaget berörde även utjämning av kostnader för verksamhet för funktionshindrade. Frågan om kostnader, utjämning och avtal har därefter behandlats av flera utredningar.

Socialtjänstkommittén har i sina betänkanden framhållit betydelsen av att samverkan mellan kommuner underlättas. Den föreslog en ny bestämmelse i socialtjänstlagen (1980:620), som ger kommunerna möjlighet att träffa avtal om vård eller boende för personer som inte längre är folkbokförda i kommunen. Kommittén framhöll också i sitt betänkande Rätten till bistånd inom socialtjänsten (SOU 1993:30) att om nya bestämmelser om kommunernas kostnadsansvar införs i socialtjänstlagen bör även motsvarande ändringar i lagen (1993:387) om stöd och service

till vissa funktionshindrade (LSS) övervägas. Vid remissbehandlingen ansåg flera remissinstanser att bestämmelserna i socialtjänstlagen och LSS behöver harmoniseras.

År 1995 fick en arbetsgrupp inom Socialdepartementet i uppdrag att lämna förslag till utjämning av kostnader för insatser enligt LSS. Regeringen framhöll i propositionen Vissa frågor om personlig assistans och kostnadsansvar för insatser enligt lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (prop. 1994/95:77) att frågan om en mer genomgripande ändring av LSS borde prövas samtidigt med beredningen av Socialtjänstkommitténs betänkande. Mot denna bakgrund fann arbetsgruppen i sin promemoria Utjämning av kostnadsskillnader för verksamhet enligt LSS (Ds 1996:47) inte skäl att lämna några förslag om vidgad rätt för kommunerna att avtala om kostnadsansvar för insatser enligt LSS. Arbetsgruppen ansåg dock att om det var svårt att komplettera systemet med nationell kostnadsutjämning med en faktor som avser LSS-insatser bör det finnas anledning att ge kommunerna vidgade möjligheter inom ramen för LSS att avtala om kostnadsansvar för stöd och service. Arbetsgruppen bedömde att ett vidgat ansvar i en sådan situation var en viktig förutsättning för att LSS-verksamhet på regional eller riksnivå skulle kunna etableras och fungera. Arbetsgruppen kunde också tänka sig en kombination av nationell kostnadsutjämning och en vidgad möjlighet att avtala om kostnadsansvar. Arbetsgruppens rapport överlämnades till Kommunala utjämningsberedningen.

Kommunala utjämningsberedningen konstaterade i sitt betänkande Kostnadsutjämning för kommuner och landsting – en översyn av statsbidrags- och utjämningsystemet (SOU 1998:151) att kostnadsskillnaderna mellan kommunerna avseende verksamhet enligt LSS var så stora att någon form av utjämning behövs.

5 Avtal mellan kommuner

Regeringens förslag: Kommuner ges möjlighet att om synnerliga skäl föreligger träffa avtal om kostnadsansvar för insatser för stöd och service enligt 9 § lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS, för en enskild person som genom insats enligt 9 § 8 eller 9 LSS inte längre är eller inte kommer att vara bosatt i kommunen. Sådant avtal får träffas med en annan kommun än hemkommunen eller en enskild vårdgivare i en annan kommun. Ändringen föreslås träda i kraft den 1 januari 2001.

Arbetsgruppens förslag: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Ett antal remissinstanser, bl.a. *Svenska Kommunförbundet* påpekar bristen på samordning mellan LSS och socialtjänstlagen och att det förslag som arbetsgruppen lagt fram inte är tillräckligt tydligt. Några remissinstanser, t.ex. *Länsstyrelsen i Västmanland* och *Kommunförbundet Sörmland*, föreslår att ett liknande kostnadsansvar som uttrycks i 72 a § socialtjänstlagen bör införas i LSS. De

remissinstanser som förordar en avtalslösning vill hellre att lagstiftningen uttrycker en skyldighet att teckna avtal om kostnadsansvar. *Socialstyrelsen* instämmer med arbetsgruppens förslag och lyfter även fram möjligheterna som kommunerna har att samverka genom gemensam nämnd eller kommunalförbund för att bygga upp speciella verksamheter när underlaget är för litet i respektive kommun. Denna lösning innebär att berörda personer kan vara folkbokförda och fullvärdiga kommuninnevånare där de bor samtidigt som kommunerna delar på kostnaderna och ansvaret för verksamheten. *Statskontoret* tillstyrker arbetsgruppens förslag, men anser att ett sådant system bör ses som en försöksverksamhet och utvärderas efter tre år. *Svenska Kommunförbundet* efterlyser en utredning av de oklarheter som finns rörande ansvaret för barn och ungdomar som placerats i familjehem med stöd av LSS, socialtjänstlagen eller lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). Målsättningen bör vara ett sammanhållet kostnadsansvar för insatser enligt LSS och socialtjänstlagen för placeringskommunen. *Gnesta kommun* föreslår en permanent förändring i LSS så att placeringskommunen får en skyldighet att ersätta bosättningskommunen för kostnaderna. *Luleå kommun* anser att möjligheten att träffa avtal mellan kommuner är en förutsättning som särskilt gynnar framväxt av specialiserade boende- och stödformer där underlaget är litet i respektive kommun, men rätten att flytta till annan kommun får inte kopplas samman med avtalsmöjligheten. *Örebro kommun* menar att det vore principiellt felaktigt att ge kommunerna möjlighet att avtala om ett framtida kostnadsansvar för en person som flyttat till annan kommun. Kommunen menar att det skulle innebära en omständlig och tungarbetad administration.

Skälen för regeringens förslag

Effekter av bosättningskravet i LSS

Avsikten med införandet av lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) var att trygga svårt funktionshindrades rätt till god service och stöd utifrån sina specifika behov oavsett var man bor i landet. Som framgår av 16 § LSS är den grundläggande utgångspunkten att insatserna skall tillgodoses i den kommun där man är bosatt, alltså hemkommunen. Enligt förarbetena (prop. 1992/93:159 s. 185) skall man vid bedömningen av om en person skall anses vara bosatt i kommunen se till bestämmelserna i folkbokföringslagen (1991:481). Innebörden i folkbokföringslagen är att en person skall anses vara bosatt i den kommun där han har sin huvudsakliga dygnsvila och att han skall vara folkbokförd i denna kommun. Om en enskild person önskar flytta till en annan kommun finns möjligheten att begära förhandsbesked enligt 16 § LSS om de insatser enligt denna lag hon eller han anser sig behöva i inflyttningskommunen.

När en person beviljas bostad med särskild service enligt 9 § 8 eller 9 LSS övergår ansvaret enligt nuvarande regler till den kommun där bostaden är belägen eftersom personen enligt folkbokföringslagen måste betraktas som bosatt där han eller hon har sin dygnsvila. Den praxis som vuxit fram mellan kommunerna är emellertid annorlunda. Kommuner betalar i vissa fall för boendeplatser i andra kommuner eller hos enskilda

vårdgivare i annan kommun trots att personen blivit folkbokförd i den kommunen. Dessa köp regleras i avtalsform. De avtal som finns inom detta område är vanligtvis tidsbegränsade och löper tills dess någon part säger upp det. I dag finns inget egentligt lagstöd för att träffa dessa avtal.

Behov av enskilda insatser

I undantagsfall kan det individuella behovet av anpassade lösningar och särskild kompetens i omvårdnaden vara så speciellt, t.ex. för personer som har ovanliga diagnoser eller har komplicerade funktionshinder, att det kan vara svårt att utforma insatser med god kvalitet i den egna kommunen. Behovet av mycket särskilda insatser kan bl.a. uppstå under särskilda skeenden i livet eller den tid som kommunen behöver för att bygga upp motsvarande stöd på hemorten, t.ex. utbilda erforderlig personal. Det kan t.ex. gälla dövblinda personer som har behov av personal som kommunicerar på dövblindas teckenspråk och behöver få vistas i en teckenspråkig miljö.

Det tillfälliga boendet i en annan kommun än hemkommunen bör enligt regeringens mening ingå som en del i en individuell plan enligt LSS. Målet i planen bör vara att den enskilde efter en kortare eller längre tid skall flytta hem och att hemkommunen under tiden skapat ett stöd med god kvalitet på hemmaplan.

I kommuner med ett litet befolkningsunderlag och få personer med funktionshinder kan det i vissa fall vara svårt att anordna även permanent bostad med särskild service med god kvalitet för dem som är bosatta i den egna kommunen. Framförallt kan det uppstå svårigheter att erbjuda valmöjligheter för den enskilde mellan olika boendegrupper, t.ex. vad gäller åldersfördelning och personalens kompetens. Det kan därför undantagsvis finnas behov för sådana kommuner att samverka med ett antal grannkommuner om gemensamma gruppboendestäder för att tillsammans kunna erbjuda fler alternativ som passar för funktionshindrade med olika behov av stöd.

Enligt kommunallagen (1991:900) får kommunerna endast svara för insatser som ges till den egna kommunens medlemmar. En kommun får således inte betala för vård eller omsorg som ges åt någon som är bosatt i en annan kommun. Kommunallagens bestämmelser gäller om inte annat är föreskrivet i speciallagstiftning.

Länsstyrelsen får fr.o.m. den 1 juli 2000 förelägga en kommun eller ett landsting vid vite att följa en lagakraftvunnen dom som ger en enskild rätt till vissa insatser enligt LSS. Huvudmännen dröjer i dag i vissa fall med att vidta åtgärder enligt domstolsbeslut som ger enskilda personer rätt till insatser enligt LSS och socialtjänstlagen. Regeringen anser att kommunerna måste få en möjlighet att kunna verkställa besluten genom att upphandla de insatser som krävs för boende i en annan kommun eller i enskild verksamhet under tiden man planerar för åtgärder på hemmaplan.

Enligt 17 § första stycket LSS får en kommun, med bibehållet ansvar, sluta avtal med någon annan om att tillhandahålla insatser enligt LSS till personer som är bosatta i kommunen. Kommunen kan uppdra åt någon annan (enskild, stiftelse, företag, annan kommun, etc.) att tillhandahålla insatser genom avtal. Det skall vara fråga om själva utförandet av stödet eller servicen. Myndighetsutövning innefattas inte i de uppgifter som kan överlåtas till någon annan. Någon motsvarande rätt att träffa avtal om insatser för personer som inte bor i kommunen finns inte i LSS.

Arbetsgruppen konstaterar att en kommun kan ha ett bibehållet kostnadsansvar för personer som flyttat från kommunen om lagstöd finns för ett sådant ansvar. Sådana möjligheter finns redan i dag i socialtjänstlagen (1980:620), skollagen (1985:1100) och lagen om betalningsansvar för medicinskt färdigbehandlade (1990:1404). För barn och ungdomar under 18 år som har sitt egentliga hemvist tillsammans med föräldrar eller andra anhöriga gäller enligt 11 § folkbokföringslagen att dessa anses bosatta där även om de till följd av skolgången regelmässigt tillbringar sin dygnsvila på annat håll. Denna bestämmelse tillämpas även efter det att eleven fyllt 18 år så länge hon eller han genomgår grund- eller gymnasieskola eller motsvarande utbildning. Enligt 4 § lagen (1993:388) om införande av lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade ges kommuner en möjlighet att träffa avtal för personer som flyttat från kommunen före den 1 januari 1996. I övrigt ger LSS i dag inga sådana möjligheter.

Bibehållet kostnadsansvar bör vara möjligt enligt LSS

Vid tiden för arbetsgruppens arbete fanns det drygt 1 000 personer med insatsen särskilt boende enligt LSS för vilka det finns en annan betalande kommun än hemkommunen. Arbetsgruppen föreslog därför att kommunerna bör ges en utvidgad möjlighet att skriva avtal om kostnadsansvar mellan kommuner för LSS-insatser.

Regeringen föreslår således att en ny bestämmelse införs i LSS, med innebörden att en kommun får teckna avtal om kostnadsansvar för insatser enligt 9 § LSS för en enskild person som är eller har varit bosatt i kommunen om denne beviljats insats enligt 9 § 8 eller 9 LSS i en annan kommun och därmed blir folkbokförd där. Regeringen föreslår att sådant avtal får ingås med en annan kommun eller en enskild vårdgivare i en annan kommun. Den utvidgade möjligheten skall till skillnad från lagen (1993:388) om införande av lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade omfatta även personer som flyttar till annan kommun efter den 1 januari 1996 samt personer som ingår i personkretsens tredje grupp enligt 1 § LSS. Om den enskilde senare själv väljer att stadigvarande bosätta sig på den nya orten kan dock detta inte ifrågasättas med hänvisning till det upprättade avtalet. I sådana fall övergår ansvaret till den nya kommunen.

Möjligheten för en kommun att teckna avtal med en annan kommun eller en enskild vårdgivare i en annan kommun förändrar inte den grundläggande utgångspunkten i LSS. Den är att insatserna i första hand skall

tillgodoses i den kommun där man är folkbokförd dvs. i hemkommunen. Kommunerna har ett grundläggande ansvar för sina invånares tillgång till bostäder med god tillgänglighet, och standard oberoende av stöd- och vårdbehov. Bestämmelsen i 9 § 9 LSS ger dessutom den som tillhör lagens personkrets rätt till en personligt anpassad bostad med nödvändigt personellt stöd och service. Den utökade avtalsmöjligheten innebär inte heller någon förändring vad gäller rätten att flytta till en annan kommun. Avtalsmöjligheten påverkar inte den enskildes rätt att ansöka om förhandsbesked enligt 16 § LSS. Om han eller hon önskar flytta skall ansökan liksom som tidigare behandlas som om den enskilde var bosatt i kommunen dit ansökan lämnas. För personer som själva väljer att flytta till en annan kommun föreligger inget ansvar hos den ursprungliga hemkommunen.

Samordning av socialtjänstlagen och LSS vad gäller kostnadsansvar?

Flera remissinstanser har föreslagit en samordning av kostnadsansvaret mellan socialtjänstlagen och LSS. Detta skulle förutsätta att kommunernas kostnadsansvar enligt LSS ges en utformning motsvarande den i 72 a § socialtjänstlagen, vilket innebär att placeringskommunen, som beslutat om biståndet, har kvar ansvaret under tid som den enskilde vistas i en annan kommun. Socialtjänstlagen utgår vanligtvis från att placeringen i en annan kommun är tillfällig och att den enskilde skall åter till hemkommunen medan beslut enligt 9 § LSS i normala fall utgår ifrån att den enskilde som fått beslut om insatsen flyttar till den nya kommunen. Endast undantagsvis är det fråga om ett boende under begränsad tid.

En harmonisering mellan LSS och socialtjänstlagen vore i och för sig önskvärd. Utgångspunkten ifråga om de LSS-insatser i en annan kommun som regeringen nu avser är dock att dessa i flertalet fall kommer att vara tidsbegränsade till sin karaktär, även om det gäller en längre tidsperiod och att kommuner bygger upp verksamheter för sina invånare i stället för att köpa dem av andra kommuner. Regeringen föreslår således ingen samordning i denna del.

Enligt regeringens förslag att ge rätt att teckna avtal om kostnadsansvar för bostad med särskild service enligt 9 § LSS i en annan kommun eller i en enskild verksamhet skall sådana avtal även kunna omfatta andra LSS-insatser som kan bli aktuella.

6 Ekonomiska konsekvenser

Regeringen bedömer att förslaget att ge kommunerna möjlighet att träffa avtal om kostnadsansvar enligt 9 § LSS för personer som genom insats enligt 9 § 8 eller 9 inte längre är eller inte kommer att vara bosatta i kommunen inte medför några ekonomiska konsekvenser för vare sig staten eller kommunerna. Avtalet reglerar endast vilken kommun som ansvarar för de faktiska kostnader som uppstår i samband med tillhandahållandet av insatser enligt LSS.

Regeringen kommer att noggrant följa utvecklingen av tecknande av avtal och vilka effekter dessa får för den enskilde. Regeringen avser därför att ge Socialstyrelsen och länsstyrelserna i uppdrag att under åren 2001–2002 tillsammans göra en utvärdering av effekterna.

Utvidgad möjlighet att träffa avtal om kostnadsansvar

Som komplement till ovanstående föreslagna utjämning, modell 1, föreslår arbetsgruppen också en utvidgad rätt för kommunerna att träffa avtal om kostnadsansvar för personer som flyttar till annan kommun för att ta del av LSS-verksamhet där.

Behov av sådan ersättning kan föreligga där den nationella utjämningen ger otillräcklig kompensation och när det sker inflyttning till kommuner som byggt upp specialresurser eller när mindre kommuner samverkar för att bygga upp kompetens och insatser. Det gäller t.ex. för kostnader som är högre än schablonersättningen, men lägre än vad som ersätts med det särskilda bidraget. Det gäller då också för personkrets 3 om dessa personer inte omfattas av utjämningen.

En kommun kan fortsätta att ha kostnadsansvar för personer som flyttat från kommunen om lagstöd finns. I socialtjänstlagen finns detta i §72a. Lagstiftning om kostnadsansvar i förhållande till annan kommun eller landsting finns på andra områden också i skollagen (1985:1100) och lagen om betalningsansvar för medicinskt färdigbehandlade (1990:1404).

I dagsläget finns drygt 1 000 personer med insatsen särskilt boende enligt LSS för vilka det finns en annan betalande kommun än boendekommunen. En sådan betalning från tidigare hemkommun fungerar idag som en typ av ekonomisk utjämning mellan kommuner med olika mycket verksamhet. I 4 § införandelagen till LSS (lag 1994:1703) ges kommuner möjlighet att träffa avtal för personer som flyttat från kommunen. De personer som avses är endast de som flyttat före den 1 januari 1996.

I ett system med en nationell kostnadsutjämning utifrån kostnadsansvarig kommun kan de avtal om direkt betalning som tecknats mellan kommuner för LSS-insatser i många fall kunna upphöra, om det inte är fråga om köp av vissa speciella typer av insatser. Det mest naturliga utifrån LSS är att boendekommunen både svarar för och bekostar insatserna. Utjämningssystemet är dock neutralt till fortsatt kostnadsansvar eftersom ersättningen i utjämningssystemet går till kostnadsansvarig kommun.

Arbetsgruppen föreslår att denna möjlighet utvidgas till att omfatta även personer som flyttar till annan kommun efter 1 januari 1996 samt personer som ingår i personkretsens tredje grupp. En komplettering av lagstiftningen (LSS) föreslås och bör ha ungefär följande lydelse:

17a §

Utän hinder utöver vad som sägs i 16 och 17 §§ lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) får en kommun träffa avtal om kostnadsansvar för insatser enligt 9 § samma lag för enskild som är eller tidigare har varit bosatt i kommunen. Avtal får ingås med annan kommun eller enskild vårdgivare i annan kommun.

Förslag till utjämning mellan kommuner av kostnader för LSS-verksamhet (Ds 1999:72)

Prop. 2000/01:6
Bilaga 2

Förteckning över remissinstanser

Remissyttranden har avgetts av Kammarrätten i Jönköping, Ekonomistyrningsverket, Riksförsäkringsverket, Riksrevisionsverket, Socialstyrelsen, Statistiska centralbyrån, Statskontoret, Borlänge kommun, Botkyrka kommun, Bräcke kommun, Danderyds kommun, Ekerö kommun, Eslövs kommun, Falkenbergs kommun, Finspångs kommun, Gnesta kommun, Gällivare kommun, Halmstads kommun, Hjo kommun, Kalmar kommun, Karlskoga kommun, Kristianstads kommun, Lindesbergs kommun, Linköpings kommun, Ljungby kommun, Luleå kommun, Mariestads kommun, Melleruds kommun, Norsjö kommun, Perstorps kommun, Sollefteå kommun, Stockholms kommun, Sätters kommun, Södertälje kommun, Tingsryds kommun, Torsby kommun, Tyresö kommun, Umeå kommun, Vaggeryds kommun, Vännäs kommun, Växjö kommun, Örebro kommun, Östersunds kommun, Östhammars kommun, Länsstyrelsen i Västmanlands län, Svenska Kommunförbundet, De Handikappades Riksförbund, Föreningen Sveriges Dövblinda, Handikappförbundens samarbetsorgan, Riksförbundet för utvecklingsstörda barn, ungdomar och vuxna, Riksföreningen Autism, Riks-IFS, Riksförbundet av Intresseföreningar för schizofreni.

Därutöver har yttranden inkommit från Pingstförsamlingarnas Handikappverksamhet, Tranås kommun, Norbergs kommun, Kommunförbundet Stockholms län, Värnamo kommun, Habo och Mullsjö kommun, Kommunförbundet Skaraborg, Sundbybergs kommun, Simrishamns kommun, Sölvesborgs kommun, Malmö kommunstyrelse, Jokkmokks kommun, Gnosjö kommun, Sävsjö kommun, Burlövs kommun, Lessebo kommun, Bjurholms kommun, Älmhults kommun, Höganäs kommun, Nora kommun, Dals-Eds kommun, Alvesta kommun, Kommunförbundet Skåne, Täby kommun, Piteå kommun, Olofströms kommun, Neurologiskt Handikappades Riksförbund, Kalix kommun, Kommunförbundet Sörmland, Karlskrona kommun, Norrtälje kommun, Nykvarns kommun, Svenska Parkinsonförbundet, Älvsbyns kommun, Göteborgsregionens kommunalförbund, Grästorps kommun, Kommunförbundet Norrbotten, Kungsörs kommun, Övertorneå kommun, Östra Göinge kommun, Individuellt Liv i Gemenskap, Staffanstorps kommun, Resurscenter Mo Gård AB, Lilla Edets kommun, Bodens kommun, Socialförvaltningen i Karlskoga, Hultsfreds kommun, Solna kommun, Storfors kommun, Markaryds kommun, Arvidsjaurs kommun, Skellefteå kommun, Karlstads kommun, Helsingborgs Stad, Göteborgs kommunstyrelse, Bollnäs kommun, Vellinge kommun, Haparanda kommun, Stiftelsen Årsta Gård, Svalövs kommun, Kungsbacka kommun, Strömstads kommun, Sunne kommun, Lerums kommun.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 14 september 2000.

Närvarande: statsministern Persson, ordförande, och statsråden
Hjelm-Wallén, Freivalds, Thalén, Ulvskog, Sahlin, von Sydow,
Pagrotsky, Messing, Rosengren, Larsson, Wärnersson, Lejon, Lövdén,
Ringholm

Föredragande: statsrådet Thalén

Regeringen beslutar proposition 2000/01:6 Avtal om visst
kostnadsansvar för insatser enligt lagen (1993:387) om stöd och service
till vissa funktionshindrade